

לאֱלֹהִים בְּאֵילָפָה

To God in Europe

א: אמר לאלהים

[1] I'LL SAY TO GOD

אֱלֹהִים בָּאוּ רַמִּים עַד נַפְשִׁי. כָּל חַי בְּמִקְרָבִי
הֲרוּגֵי מוֹטְלִים לוֹ לְמַעַלְהָ מְרֹאֵשׁ.
וְזֶה סִינַי וְזֶה נֶבֹּו עַכְשָׁיו.
הַגּוֹיִם-הַהוֹרְגִים אֶת שְׂדֵמוֹת אֶרֶץ תְּבָרֵךְ
אֶת עֵצֵי גִיְהֵם.
מִמְּגֹד שָׁמַיִם מַעַל. וְלֹא מִשָּׁמַיִם מִי רֹאשׁ.

א"מ = א"ס

God, blood has overflowed the soul; among us, the weight of his
killed kindred
lies heavy on the head of every living creature.
And it is Sinai, it is Nevo now.
As for the goyim, the killers, you bless the fields of their countries,
the trees of their gardens
with a heavenly blessing. It is not they
that you have given water of gall to drink.

מָה אָנִי כִּי אוֹסִיף לְשַׁלִּיבוֹת הַתְּפִלָּה הָעִבְרִית
שֶׁל אִמִּי הַקְּדוּשָׁה וְשֶׁל אָבִי הַקְּדוֹשׁ וְזֶרַע־
וְאוֹתָם לֹא רַחֲמֶתָ בְּיוֹם הַרְגוֹם הַגּוֹיִם
וְהֵם אֵלֶיךָ הִבִּיטוּ. הַיּוֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם גְּבוּהִים:

Who am I to add a rung to the ladder of Hebrew prayer
of my holy mother, my holy father and their children,
for whom you had no pity on that day
the goyim slaughtered them,
when they looked to you where you sat in heaven on high!

לֹא זֶה נִהַר וְאָבֹד בְּצִוְיָם הַיְקָרִי?
הַכּוֹזֵרֶע בְּרַחֲמֵם וְנוֹגֵיִם אִם בְּחֵיס וְזִמּוֹ עִקְרוֹ -
כָּל יָפִי כְּסוּפֵינוּ כָּל זֶרַע נִפְשָׁנוּ הָעוֹ
בְּעַפְר גְּלִיּוֹת, עִם גּוֹיֹת הַטְּהֵר יַחְדָּו:
שֶׁעָמְדוּ בַּתְּפִלָּה אִין מְשֻׁלָּה וּבְמַסָּה אֶרְכָּה
בַּתוֹךְ זִעְמֵי גוֹי בִּין צֶלֶב וְכִידוֹן וְלִפְיֵד עִם הַטָּף..

רַחֲמֵינוּ

Where is the lost song now? Where has it streamed away?
Was it a seed sown in the lap of whoredom,
in the womb of barren time,
the burial of our soul's strong stream, the splendour of our yearning
in the soil of exile? with the corpses of the holy:
who stood in prayer in despair with the children
while the goyim raged midst cross and torch and spear...

אֱלֹהִים. בְּאֶחָד מֵרַבִּים כְּרוּתֵי מֵאָם וּמֵאָב,
מוֹטְלִים לוֹ לְמַעַלְהָ מְרֹאֵשׁ גְּלִי הֲרוּגֵינוּ:
אָנִי עוֹמֵד לְפָנֶיךָ בְּקוֹ הַתְּפִלָּה שֶׁל סְבוּחֵי:
אָנִי מְמַלֵּא מְקוֹמָם בְּעוֹלָם כְּדִין אִישׁ בְּשׂוּדָה קָרֵב:
לְבַל יִשְׁמַט כּוֹ מִשָּׁרֵם הַנִּצְחָתִי מִיַּד חַי:
כּוֹ מֵיוֹם הַנְּזוּע עָרֵי:

עַד אֵל קֶץ יוֹם לַיְלִי. עַד שׁוֹב עַת הַגְּדֻלוֹת
שְׂאֵלֶיךָ שְׁוֹרוֹ הַדּוֹרוֹת-הַשּׁוֹרֵרִים אֶת הַקּוֹ:
בְּכָל תְּנַאי וּבְכָל חֶסֶק כֹּה גָדֹל אֶת הַטָּף:

God, I as one of the many beheaded of father and mother,
the heaps of whose slaughtered lie heavy upon them,
stand before you in the prayer-line of my slain ones,
I replace them in the world as a man replaces his comrade in battle,

שָׁנְנוּ זֹאת בְּעַל פֶּה וְשָׁמְרוּ זֹאת בְּקִתְבֵּךְ
וַיִּמְעֵזוּ אֶל עֵינַי וּמִלֵּב אֶל לִבְךְ.

הַהֲרוּגִים שְׁתוּקִים: עֶפֶר שְׁבָעִים זָלוּת בְּפִיהֶם:
אֲנִי תַחְתָּם מִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתָם וּבְמִיטֵב נִגְוֹנִים:

אֲרַף עַל פִּי שְׁלֵבִי מִשְׁתַּבֵּר, בְּמִלֵּיהֶם עֲבָרִית אֲדַבֵּר:

אֲנִי מֵאֲמִין בְּהַמְשֹׁךְ הַדָּבָר, אֲנִי מִכִּיד בְּכָל דַּעַת

אֵת הַחוּף הָאֲרָצִי וְאֵת הַגְּבוּל-שֶׁבְחָלוֹם, אֲשֶׁר שָׁם

הַכְּסוּפִים חֲדָלִים לְכָאֵב וְקָמִים הַמְרָאוֹת בְּהִנְיָוִי:

אֲנִי קָרוֹב בְּשִׁכְלִי לְכָל אֱלֹהִים, אֲפָשֶׁר בָּם לַעֲוֹת:

אֲנִי שׁוֹנֵה מִקֹּדְמֵי: הֵם טָפְחוּ כְסוּפִים: הֵם נִבְאוּ נִכּוּחוֹת לֹא עוֹ

אֲבָל מִצְנֹת-עֲשָׂה-לְדַת-כְּסָף-בָּעַם לֹא צִוּוּ.

אֱלֹהִים אֲנִי בָּא לְצִוּוֹת זֹאת בְּחֻקַּת הַשִּׁיר,
בְּאֵין עוֹד שְׁלִיט וּמִצְבִּיא בְּעַמִּי בִירוּשָׁלַיִם-הַעִיר.

בְּדַרְכֵי הַמִּגְבֹּלֶת יוֹם יוֹם כִּי אֲלֹךְ הַלּוֹךְ סִתְּמֵ לִי:
אֲחַד בְּרַבִּים לְאֲרֹךְ רְחוֹב וּשְׂדֵרָה

עַם כָּל מִכְתּוֹת שְׂבָרֵי בְחֻבִי וְהִבְכִּי שֶׁהוּא דָם לִי,

הִנְנִי מִכְתֵּת אֵת רַגְלֵי וְחוּשֵׁי וּקְמִי

כְּמִתְחַת לְגוֹלֵל מִבְּרִי-

בְּכַבְרֵת דָּרֹךְ קִטְנָה: כְּהוֹלֵךְ מִרְחֻקִים כָּל יְמֵי

וּכְמִתְחַת לְחַמֵּי דָמִי.

אֲנִי רוֹאֶה חֵילוֹת חֶסֶן נִכְרִים, כְּלִי רִקְבָם וְתִרְבָּם וּבְרִיחָם

וְאֵת תְּעַרְבֵת שְׂבִטִי בְּתַעֲרֵבֶת טִיגִים וְטִיחָם:

אֵת נִגְהָם וְאֲפָלָם, אֵת הַשֵּׁחַ דַּעְתָּם בְּאֲזוּלַת יָדָם, אֲרַף עַל פִּי שְׁאוֹן פֶּר בָּם:

אֵת עוֹכְרֵי וּבּוֹגְרֵי וְכִטְלֵי חֲכָמֵי בָּם:

שֶׁהִשְׁטָן מִתְהַלֵּךְ בָּם - אֲבָל זִם שִׁירֵי בָּם..

וְאֲנִי אֲוֹ צוֹחֵק בְּלִבִּי: כֹּה עֲצוּב מִהָ אֲמַנְתִּי,

אֲדָּךְ מִמַּעַל לְכָל-אֱלֹהִים-בְּהוֹ מִשִּׁיחַ נִשְׁרַח הַשִּׁיר

וְנוֹשָׂא בְּמִקּוֹר שְׁלוֹ בְּתֵר-מִלְכוּתֵי לְהַפִּיל:

כְּלָם הוֹלְכִים בְּלִי דַעַת אֶל סֹף הַהִיכָל הַגָּדוֹל

שֶׁל סִרְדָּה, כְּפִי מִן רְצוֹנֵי, אִם כִּי וְאִם כִּי:

בְּשִׁירֵי הַמִּנְגֵּט לְגוֹפִם וְהוּא נִמְשָׁךְ וְנִמְשָׁךְ - -

lest, one link lost, their chain of eternity
drop from the hand of the living:

the chain of the race whose latest link I am,
the chain leading to me,

to the end of the day of my night, and to
the returning time of greatness, —

Redemption

for which the generations forged the chain.

In every circumstance, under every rule, they taught their children this,
who learned it by heart and wrote it down,

eye to eye and heart to heart.

Dumb are the slaughtered, the dust of seventy exiles stops their
mouths:

I pray their prayer for them—and in their cadences.

Though my heart break, their Hebrew words are mine.

I believe in the continuity of this, I know completely
the earthly coast, its boundaries in dream,

where the pain of longing ends and visions wake with dawn.

In my mind I am close to all these, and I can touch them.

I am different from my forefathers: they indulged their longings,
they prophesied right things,

but did not utter the Command of "Do" to the-people's-religion,
of-longing.

God, therefore do I come to utter
in laws of song

this positive command,

since in Jerusalem there is not yet
ruler or commander for my people.

pre-state

As I idly walk on my bounded path each day,
one of many along street and boulevard,—
the fragments of my people's disasters within me,

their weeping which is my blood,
and my legs, feelings, thoughts,
give way beneath the grave-stones of my dead—
and I walk my little path as if
I had been walking all my days
enormous distances, and in the warm flow of my blood.

I see the powerful armies of the barbarians, their wagons, chariots,
their bolts and swords
and my intermingled tribes in the mingle of their babble:
their splendour and their darkness, the dispersal in exhaustion of
their powers
though a bull is potent within them;
I see the brewers of mischief, the traitors, fools, sages among them:
and Satan walks among them, *but my songs, too, are among them,*
and I laugh then in my heart:
the sadness is here, true enough,
but soaring above all this, there soars the eagle of song,
carrying in his beak the crown-of-the-universal-kingdom:
All, without knowing, go
to the great palace of power,
as my will directs them,
this way or that:
in my songs is the magnet to which they are constantly drawn.

[II] TO GOD IN EUROPE

Zones of occupied
Europe
= British
mandate

You are God, and You don't have to get
a permit to move freely around (made out in Your name)
from the Army commanders in the occupied areas,
the wide and rotting fields of Israel, Your flock.
By day the sun, at night the stars still blaze:
a bell and organ psalm of blood for the chief musician, for the
conqueror.

Go then and move among the gentiles there,
the crosses and the dogs. They will not bark or stab or madly rage,
their ears will never hear Your footsteps' sound:
(sergeant and gentile, chariot and cart, will pass as easily through You
as through the air of their street, the wind of the day, the shadow
of a tree.

Your path is the path of a being bodiless; nevertheless,
Your vision encompasses all,
including that which is under the layers of grave-soil;
nothing is hidden, nothing can hide from you: not
six million bodies of prayer,—mind pure, heart warm with song.

You are He who knows the beginning of Abraham and the days
of the Kingdom,
the Jews of many exiles in song.
And you know their end: that death, that terror beyond all thought,
beyond the moulds of words;
making clear: the time has come to disperse all parchment words,
all letter combinations
so that they stand in uncombinable isolation
as before
the giving from Mt. Sinai of the Law...

ב: לאלהים באירפה

אמה - אלהים ולך אין ערך ברשיון-משוטט לפי שמך
מטעם מפקדי צבאות בשטחי הכבוש הרחבים:
שם ניר-משקבי-הרקב הרקב של ישראל-עוריד:
השמש מאירה ביום עוד ולילה נוהים כוכבים:
ולמנצח מזמור דם לפעמונים ועוגבים --

צא צא לשוטט-שם בטוח בין גוים וכלבים וצלבים:
לא יגעמו לא ינבחו לא ידקרו באונם לא יבואו צעדי:
סרדיטים וכלי רכב וגוים יעברו עד סופם וחופם.
קדרו עברם את אייר רחובם ורוח היום וצללו של עץ בנופם:

דרךך דרך-ישות-לא-גוף אבל - רבת ראות בהמך
ועד מה שמתחת שכבות אדמת קבר: הפל משתמר
ואין אטום וטמון לפניך: ששה מליונים גופי תפלה ופי דעת חמי זמר מלב:

אמה הירדע ראשית אברהם וימי המלכות, יהודי גליות בנגון - וסופם:
זה הפות וזה המגור שעברו כל מדה של משג, שחרגו מדפוסים המלים
וקראו: כי בא זמן לפרק את כל התבות צרופי אותיות בגוילים
ולתחזיקם לאותיות-אין-צרוף: כלפני ממן תורת הדת מסיני...

כל שריר-ונבון-עוד-בעם עושה ביגונ (ואני) זה עושה בשני:
מגרט תבות משגים ילדי כתב הקינה:
איך אין הן עומדות בפני מיטב-הדני בערך קינה
המקפת כל פרט במשבעת שלה של פסיפס המגור:
שלפני לא היה בגוענו כדי-כד-למגור: הלוד וחשוד וסגר
את שבעת השכול מסביב-לגוענו עד כלות כל מאור
בשביילנו... באפק רחוק שום משק כנף משי, שום נגון כנור
של ערבי כלולות ברחובנו... מסביב ניר קברות
ובארות בקל ונהרות.

צא צא באירפה אלהי ישראל הרואה-הרועה
וקטר את העאן: כמה הם השכובים בבורות ונדם אבונים:

All sensible survivors of the people dwell with their grief, while I
must gnash my teeth,
grinding words that are the children of the writ of lamentation.
But the words are not capable of expressing that deep pain when
the need is lamentation
for every square with its item of horror in terror's mosaic.
Never before had our nation known such terror, darkening gradually
and closing
around it, as around a tree, the ring of bereavement; and now
all light is ending. The future holds no rustle of a silken hem, no
violin that sings
on wedding evenings in our street... About us a field teems
with graves and wells of Babylon and the streams.

ancient
handwritten
parody

Go wander about Europe, God of Israel, Shepherd-Seer, and count
Your sheep:

how many lie in ditches, their "Alas" grown dumb:
how many in the cross's shadow, in the streets of weeping,
as if in the middle of the sea.
This is the winter of horror,
of orphanhood's sorrow, and of the fifth bereavement:
everything, everything is covered by the Christian, the silent snow
of the shadow of death,
but not the sorrow, the orphanhood, the bereavement, the mourning,
for we have become, among the *goyim*, ashes and soap—dung for
the dung heap.

You will count the few forsaken ones, those who have survived,
fugitive, whispering.
And they who light the smallest candle of hope in their darkness
will be heartened.
You will not cry aloud in lamentation—
God has no throat of flesh and blood, nor Jewish eyes for weeping.

וכמה הם שִׁטְרוּ ברחובות הבנות בצל צלב כבמו ים:
זה חרף האימים המדונים היתום והשכול החמישי:
את הכל את הכל כשה שלג צלמות נוצרי חרישי
אבל לא את הדני את היתום את השכול את האבל:
כי היינו לאפר בגוים, לסבון כובסים ולזבל תבל --

כמה הם שִׁטְרוּ, אתה תמנה נטושים בודדים
גודדים מסתודדים

ואשר מדליקים קיסם-תוחלת במערת מחשכם... מתעודדים,
ולא תבה בקול רם, כי אין לאלהים גרון בשר ודם
ואין לאלהים שתי עינים יהודיות לבכה...

בכן משוב לשמים הרואה-הרועה האלם אחרי הרעיה והראיה
ומלמד הרועים בידיו:

לא תשאיר באיפה אף בצל מלמד דם על מרחמי המות של יהודיך
בו שכובים ערדיך הטובים המתים במסתך...

פִּיטוֹן שִׁקָר יכול לפיט כי אחרי הכנסך בשמיך

תצית בשחם בצורת הקשת מלמד הרועים המימך.
אבל לא כן אָנִי, המביט לתוך החזון אל גוף הצפור המבטך --

אָנִי יודע היטב, כי תפח את מלמד הרועים אתך

ותחפה ערי הים קרב זוג ומגוג ירשינו גוייך,
ערי תתלקט השארתית בלח אשליה של בטחה
ושוב יהיו בתי כנסיות ומתפללים לשמיך
ושוב יהיו חוגי להג ובמות-לנאומים בקהליך
ושוב יהי שביל שושנים לכופריך
ואתה תהיה לרועם של כלם --

ויהודים יתנו בנים ובנות למלך גוים בעולם:

לשבועים לשון - לשונות גידים - תופשות עט, הגה ודנלים:
סוכנים תרועים למלכיות, מכל מין קצינים ותילים:
חולמים ולוחמים ממציאים אמנים מהנדסים ורופאים,
הופכי מדבריות למחוזות וגופים:

And so You will return to heaven, a dumb Shepherd-Seer, after the
shepherding and the seeing,
a shepherd staff in Your hand,
leaving not even the shadow of a slender staff on the death distances
of Your Jews
where Your dead flock lie hidden...

→ A lying poet can poeticize: that after entering Your heaven
Your useless shepherd staff will shine, a rainbow in the sky.
→ Not I—who see within the vision the divided body of the bird.

I know very well that You will take the shepherd staff with You,
and wait till the battle subsides of Gog and Magog, who are also
Your peoples, and our inheritors,
till the survivors assemble in the illusion of safety,
and once again there are synagogues, men praying to Your heaven,
societies again for chatter, platforms for speeches,
and again a pathway of roses for Your heretics.
And You will be the shepherd of them all.

curse of assimilation

And Jews will give their sons and daughters to the Moloch of *goyim*:
to seventy tongues—hands grasping pen, wheel, and banner;
give diligent agents of kingdoms: officers, soldiers;
give dreamers and fighters; inventors and doctors and artists;
those who turn sand into farmland and civilized landscape;
and those performing wonders—even for Albania—with their
mastery of crafts;
give whores as well for brothels and clowns for stages,
dictionary compilers, grammar book sages
for languages still lame,
and spoken by barbarians who cannot write their name.

And there will be among us those loyal and dedicated
to all that is not ours; to the cultures that murdered us,
inherited our houses and all that they contained.

And moss will cover our racial mourning, and the sadness be hidden
of the knowledge of our people's bereavement.

Only a man like me will come with his pen in his hand
to bewep this moss-covered mourning, remembering always
the sorrow since pagan Titus' days
of an ancient race.

My rebuking pen, ripping the clouds apart,
shall make a flood descend!

Who listens to me will forsake his father and his mother and his
friend,
he who shares his laughter and she who shares his heart,
the girl of dances and the woven wreaths—
and he will take the path my poem traces
to the lair of leopards in the mountain places.

מפליאי עטה בכל מלאכת מחשבת - אף בשביל חבש ואלבן:
ואף זונות בשביל קבות ואף מקיונים בשביל במות:
אף מחברי מלונים וספרי דקדוק לשפות שעורן עלגות ועממיהן אינם עוד
יודעים צורת האותיות..

ויהיו בנו גם נאמנים ומסורים לכל אשר-לא-שלנו-מלדה:
אף לתרבות אלה עמים שרצחו וירשו בתינו וכל בם:
ועל אבלנו הגזעי יעלה אובב.. על תיבת דעת שכול עם.
איש-במוני בלבדו יבוא בעטו-בידו

לבכות אבל זה מאוב, כפקדו תמיד אבל גוע קדמון
מיזם טיטוס אדמון:
אנסהו כענו-לקריעה שיצא גשם אדיר בלני גערתו!

אשר ישמע לי אזי, יטש אביו ואמו רעי טחוקו ונערתו
מחולות וקליעת ורים -
וילך בקו שירי למעונות אריות ותררי נמרים.

ג: אין עוד משלים

לא נדמינו לכלבים בגוים... כי הן בלב אצלם ירחם
לטרף ויש גם שינשק מפי גוי, כי בולר
חמוד בביתו יפנקוהו ויש בו תמיד;
ובמות בלב זה, מה מאד יאבל עליו גוי!

לא הובלנו כצאן לטבחה בקרונות רכבות
כי כצאן מערע הובילנו למו כליה
דרך כל הנופים היפים באירופה...
לא כלצאנם עשו הגוים בגופנו:
בטרם שחיסה לא עקרו את שני הצאן:
לא פשטו מגופם את צמרם באשר לנו עשו:
לא דחפו את הצאן אל האש לעשות אפר מן חי
ולורות את האפר אל פני הנחלים וביבים...

היש משלים עוד לזה אסוננו שבא לו מידם?
אין עוד משלים. (כל המלים צאלי צללים) -
ובנה הבטוי המחריר: אין עוד משלים!
כל עגוי אכזר שעשה בן אדם בארץ גויית לאדם.
ידמהו הבא-להמשיל: הוא ענה כיהודי.
כל מגור כל זועה כל בדידות כל עגמה
כל בכיה הומיה בעולם
יאמר הממשיל: זה משל מן המין היהודי.

אין שלם לאסוננו כי מדת הקפו הוא עולם:
כל תרבות מלכזות הגוים עד שיאה - בךמנו
וכל מצפונה - בבכינו.

ואם יש עוד תשובה-טהרה לנוצרי עולם זה -
היא: ודוי: הם חטאו. הם רוצים את החסד הכאב:
להיות יהודים ובגורל יהודי: תמיד סנה...
מני מלך על פס ועד האפר בשדה:
להעלות על תרנם דגלו וסמלו של דוד

[III] NO OTHER INSTANCES

We are not as dogs among the gentiles: a dog is pitied by them,
fondled by them, sometimes even kissed by a gentile's mouth;
as if he were a pretty baby
of his own flesh and blood, the gentile spoils him
and is forever taking pleasure in him.
And when the dog dies, how the gentile mourns him!

Not like sheep to the slaughter were we brought in train loads,
but rather—

through all the lovely landscapes of Europe—
brought like leprous sheep
to Extermination itself.

Not as they dealt with their sheep did the gentiles deal with our bodies;
they did not extract their teeth before they slaughtered them;
nor strip them of their wool as they stripped us of our skins;
nor shove them into the fire to turn their life to ashes;
nor scatter the ashes over sewers and streams.

Where are there instances of a catastrophe
like this that we have suffered at their hands?

There are none—no other instances.
(All words are shadows of shadows)—
This is the horrifying phrase: No other instances.

No matter how brutal the torture a man will suffer
in a land of the gentiles,

the maker of comparisons will compare it thus:

He was tortured like a Jew. *A new category of subhuman suffering*
Whatever the fear, whatever the outrage,
how deep the loneliness, how harrowing the sorrow—

וְכַתְּבָת שְׂדֵי לְחֶסֶק בְּמִשְׁקוֹף בְּמִיָּהֶם:
וְלִהְיוּצִיא הַתְּרָפִים מִבְּמִי פְּלִחָנִים הַיָּפִים:
וְלִהְיוּעִמִּיד אֲרוֹן קֹדֶשׁ בְּלֵב הַיִּוִּסְטִימִינְסְטֵר הָרִם:
בְּנוֹטֶר-דֵם בְּסִנְט-פֶּטֶר בְּכָל דְּבִיר וְהִיכָל הַנְּשָׂא:
וְלִהְיוּעִטֶר בְּתַפְלִין וְלִהְיוּעִשְׂפָּ בְּטִלִית וְלִמְנִים
כָּל תְּרִי-גַּ הַמְּצוּוֹת בְּחִמְרוֹת - וְלִשְׁתֶּק:
שְׁלֵא לְשִׂמָּא שְׁתַּתוֹתֵם בְּלִשְׁוֹנֵם הַדְּמִית...
אוּלֵי יִטְהַר אֲזוּ דְמֵם - וְהִיוּ יִשְׂרָאֵל.

וְאִם לֹא כֵן יֵאָבֹו בְּמִלּוֹא הַכְּרַת יִשׁוּתֵם,
וְהֵם יִלְכוּ כְּלִקְתָּם בְּדֶרֶךְ וּשְׁוֹן וְנִצְרוֹת
חַיִּית בְּרִ בְּדִמְסֵם
בְּאִפְלִ-יְעָרִיֹות-לֹא-כְחוֹדֵה-לֵיל-חַיִּית בְּמִהוּתֵם
וּמְלִכְבֵּר - דְּתִיֹות מְנִמְסֶת הַדֶּר כְּנִסְיוֹת חַגִּי פֶּאֶר
אֲמִנּוֹת יִפֶּת תֹּאֵר הֵלֵת רֹאשׁ פְּרָחֵי זֶר,
פְּלִאֵי הַמַּעַשׂ שֶׁל גְּאוּנֵי הַמַּח בְּהֵם לֹא יִצִּילוּם
מִמְהַלְדֹךְ אֵימִים אֱלֵי תְהוּם
עִם נִצְרוֹת יְרוּשָׁלַיִם שְׁכֹו עִם תְּנִיךְ שְׁכֹו
אֲשֶׁר וּשְׁוֹן לֹא עֵבֵל וְהִיא הַפְּכָה בְּכָל בְּטֹן בְּהֵם
לְמִאֲכָל זֶבַח מֵת וְלִשְׁקוּי תְרַעְלָה בְּכָל פֶּה
וְהַדְּעַת וְהַפְּצוֹן צוֹלְלִים בְּאֵדֵם הָעוֹלָה
וְכָל מִשְׁגֵי הַרְחָמִים הַמוּמִים אֲנֵב כְּדֹ... כְּאֲצֵל פּוֹעֲלֵי גִדִּים:

לוֹשֵׁן אֵל הַיַּעַר אֵל הַשְּׁפּוֹד וְהַמְּרָדִם
אֵל צִלֵי-אֲבָרִים-מִן-הַחַי שׁוֹתֵתֵי דֵם
אוּ לְסִינֵי לְלוֹחֹת הַבְּרִית, לֹאֵלֵהי יִשְׂרָאֵל.

וּשְׁוֹן וְנִצְרוֹת הֵם בְּסוֹד הָאֵסוֹן אִין יִרְעַת תְּבֵל.

no matter how loud the weeping—
the maker of comparisons will say:
This is an instance of the Jewish sort.

What retribution can there be for our disaster?
Its dimensions are a world.
All the culture of the gentile kingdoms at its peak
flows with our blood,
and all its conscience, with our tears.

If for the Christians of this world there is
the repentance that purifies,
it is : confession. They have sinned.
They desire *the grace, the pain*:
to be Jews with a Jewish fate: the thorn bush without end—
from the king on his throne to the peasant in the field:
to raise on their staff David's banner and sign;
to inscribe the name of God on the jamb of their doors;
to banish their idols from their beautiful houses of prayer;
to place the Ark in the heart of soaring Westminster,
in St. Peter's, in Notre Dame, in every high house of God;
to wrap themselves in prayer shawls;
to crown themselves with the phylacteries
to carry out strictly the 613 commands—and to be silent:
so as not to pollute their lips with their language soaked in blood.
Perhaps their blood will then be purified, and they be Israel.

If they do not desire this with their being's full awareness,
and if they go their way—the way of Wotan and the Christian way—
a wild beast in their blood,
in the still-living-forest, night-of-beast, darkness of their heart—
then not the facade

of their countless religiously, the majesty of their churches,
their splendid festivals, their handsome art work,
head-halo, flower garland,
not the wonderful achievement of their best minds,
will save them
from the terrible passage
to the abyss;
not with a Jerusalem Christianity,
with such a Bible
that Wotan has not been able to digest,
so that Christianity turns in each of their bellies,
into a dish of dead sacrifice;
in every mouth, into a poisonous wine.
Wisdom and conscience sink within those rising vapours;
all notions of compassion
(as with the journeymen of scaffolds)
are confounded.

Either Wotan, the forest, the spit, the axe,
the roasted, bleeding limbs of the living;
or Sinai, the Tablets of the Laws, the God of Israel.

Wotan and Christianity are the secret of the disaster!
The world does not know.

[IV] THE JEWS AND THE BEAST

The feeling:—God, Father in Heaven, gracious Lord and Defender,
on the wheel of time between twilight and twilight—
doesn't exist in the heart of a beast,
doesn't exist in the beat of its heart.
Because its fate in the beautiful world is—to be killed;
although not given the knowledge of its fate,
but possessed of the knowledge of fear.
And it isn't its body that casts a shadow,
but the constant fear that is its shadow.
It trembles at the shadow of itself;
nor is its sleep secure.
This is its whole existence in the world.
In this it resembles a Jew in the world.
This is his fate when the gentiles attack him.
Melancholy comes with the ripples of wind;
with the trembling of fish in river waters;
with the gathering of clouds over trees of the forests.
Shivers of fear with every rustle, knock, or cry,
from every side, from every human tread.

There is no man in the world so sad as a Jew in the evening,
and none so sad as a beast in the evening...
and there is no man like a Jew who weeps and cries out
in the fear of his dream in the night—

God is not the beast's gracious Lord and Defender;
therefore it is killed
thus, openly, a murder sanctioned,
to the wrath and the joy of the killer!
And in this the Jew in the world resembles it.

הרגש: אלהים אב בשמים, מיטיב ומגן
בגלגל הזמן בין דמדומים לדמדומים,
אין בלב החיה.

אין בדפס לבה.
כי דין גורלה בעולם היפה: להרג.
ואף כי דעת גורלה לא נתנה בה.

אבל דעת הפחד בה יש.
ולא גופה מטיל צל.

זה פחד-תמיד הוא צלה.

מצל עצמה היא נרערתו.

אף שנתה אינה שנת מבטחים.

זו כל ישותה בעולם.

ובכך היא דומה ליהודי בעולם.

כן דין גורלו בקום עליו גוי.

עגמת נפש באה עם אדות רוחותו.

עם רעידת דגים במימי הנקרו.

עם כנסת עננים על צמרות יערים.

צמרמרות הפחד מכל רשרוש ונקישה ונהמיה

מכל עבר. מכל שעל אדם.

אין איש בעולם פה עצוב כיהודי-לעת-ערב.

אין בחיה עצובה לעת ערב.

ואין איש בוכה וזועק כיהודי

מפחד חלומו בלילות - -

אין אלהים לחיה מיטיב ומגן.

על כן היא נהרגת

כדי. בגלוי. בהתר.

לזעם ולתודות ההורג.

ובכך לה דומה היהודי בעולם.

וחוא הן גלה אלהים בעולםו

בגורל חמיה - יהודי.

Yet it was he who discovered God in the world!

In the fate of the beast—the fate of the Jew...

But in his heart a multitude of feelings, the warmest idiom,
a combination of precious letters notated for prayer,
a taste of honey and milk in his mouth from the song of his king,

the good longing,

the lofty prayer,

the warm tear

that purifies...

And there was a god who was a father, prodigal of mercy and power;
a shield; and full of grace

as if it were possible to say that the half light of morning and evening,
and the whispers of the shining ones round the height of the world in
the sky,

no longer bear witness to the existence of God.

Did my dead, did my incinerated know, when they stood before the
goy before their death,

that their whole life till then between twilight and twilight

had been utterly betrayed

through a fantasy of faith, more powerful than the knowledge of
knowers,

in which longings put on branches, put on wings, and struck
enormous roots

to the depth and width of their bodies?

Did my dear ones know that Jews have no father in heaven to defend
them,

as they have no defending armies and fortresses on earth?

that vain was the good longing,

vain the warm tear

and the lofty prayer,

vain the combination of precious letters notated for prayer

in summer and winter and spring

אָבֵל בְּלֵב הַמּוֹן רָגְשׁוֹת מֵיִטֵּב נִיב
צְרוּף אוֹתִיּוֹת יְקָרוֹת בְּטַעֲמֵי נְגִינָה.
טַעַם דְּבֶשׁ וְחֵלֶב מְשִׁיר מְלֹכוֹ בְּחֹכוֹ.
הַכֶּסֶף הַטּוֹב.
הַתְּפִלָּה הַנְּעֻלָּה
הַדְּמָעָה הַחֲמָה
הַמְזַכֶּקֶת..

וְהִיָּה אֵל שֶׁהוּא אָב רַב דְּחַמִּים אוֹן מִגּוֹ וּמְלֵא חֶסֶד..
וּכְאֵלוֹ אֶפְשֶׁר לְהַגִּיד: שְׂדֵמְדוּמֵי שְׁחָרִית וְעַרְבִית
וְלַחִישַׁת הַנוֹצְצִים סָבִיב זְבוּהַת הָעוֹלָם בְּשָׂמִים
אֵינָם עֲדוֹת עוֹד עֹכְשׁוֹ לִישׁוֹת אֱלֹהוֹת?
הִיָּדְעוּ הַרוּגֵי וְטְרוּפֵי, בְּעַמְדָם בְּפָנֵי גוֹי לְפָנֵי מוֹת.
שֶׁכֵּל חַיִּיהֶם עָדִי אִם בֵּין דְּמֵדוּמֵי לְדְמֵדוּמֵי
הֵיוּ בַתְּכֵלִית מְרָמִים
בְּנִין דְּמִיּוֹן אֲמוּנָה, שֶׁהוּא עוֹ מְדַעַת יוֹדְעִים.
שָׁבוּ הַתְּעַנְפוֹ הַתְּכַנְפוֹ וְהָכּוּ שְׂרֵשׁ אֲדִיר
כְּסוּפִים לְעַמֵּק וְלִרְחֹב גּוֹפִים?
הִיָּדְעוּ אִם יִסְרִי, שְׂאִין לִיהוּדִים אָב מִגּוֹ בְּשָׂמִים.
כְּכֵלִי מִגּוֹ צְבָאוֹת וּמְבַצְרִים עַל הָאָרֶץ?
שְׂבָכְדֵי הִיָּה הַכֶּסֶף הַטּוֹב.
בְּכֵדֵי הַתְּפִלָּה הַנְּעֻלָּה.
הַדְּמָעָה הַחֲמָה.
בְּכֵדֵי צְרוּף אוֹתִיּוֹת יְקָרוֹת בְּטַעֲמֵי נְגִינָה
בְּאֶבֶיב בְּמִצֵּי וּבְחוֹרָף
כֵּל יְמִיהֶם בְּעוֹלָם? --
הִיָּדְעוּ שָׂהֵם בְּגוֹרֵל הַחַיָּה?
אִי לְשׁוֹן מְבַשָּׂאֵת וְעוֹת-דַּעַת-זוֹ לְפִתְאֹם בְּעוֹלָם
בְּרָגְעָם הָאֶחָד לְפָנֵי שְׂאוֹלָם --

אָד - חֲכִי כְּמַעַט רָגַע בַּת שִׁירֵי הָאֲמִלְלָה!
לֹא כֵּךְ.. לֹא וְעוֹת דַּעַת זוֹ הִיא עַמֵּר הַנוֹעָה!
כִּי - אֲשֶׁרִיךְ, הַחַיָּה! אוֹמֵר הַמְשׁוֹרֵר שֶׁטַעָה..
מִיָּמִיד לֹא הוֹבִלָת בִּידִיעָה לְגַרְדִּים כִּיהוּדִי!
מִיָּמִיד לֹא צוּ לָךְ הוֹרְגִיד לְכָרוֹת בְּעֵצִים כְּפִיד
בוֹר מְכַר לְעֵצְמוֹד!
מִיָּמִיד לֹא נִדְחַפְתָּ לְמַסְתְּרֹת עִם אֶמֶד וְאֶבִיד וְנוֹרְעִיד
אֲשֶׁרִיךְ, חַיָּה, כִּי הִי לָךְ חוֹרִים, יְעָרוֹת לְסִתְרָה
וּפְנֵת מְבַטְחִים בְּבָתִּים!

N crematoria

all the days of their life in the world?—

Did they know that theirs was the fate of a beast?

What language can express the horror of this knowledge suddenly
there in the world
in those last moments before Hell—

But my unhappy Muse,
not this... not this horrifying knowledge is the essence of horror!
"You are happy, beast," says the poet who is wrong.
You were never—like a Jew—led to the scaffold fully aware!
You were never ordered by your murderers to dig with your own
hands
a grave for yourself!
You were never shoved into the crematories with your mother and
your father and your children!
You are happy, beast, because you had woods and holes to hide in,
and safe corners in houses!
But not the Jews,
who resemble the gentiles in the shape of their bodies, in their clothes,
in the color of their white skin,
in the red of their blood...
They didn't have a wood to escape to, a tree for shade, a hole to
hide in!
The cats of the Jews and the dogs of their yards,
the birds on the roofs or in their nests,
the buzzing flies and the butterflies
remained after them,
and the Jews—do not exist!

וְלֹא כֵן הִיהוּדִים.

הַדּוּמִים לְגוֹיִים בְּמִתְנִיַת הַטּוֹף בְּלִבוֹשׁ וּבְצַבַּע עוֹרָם הַלְבֵן
וּבְאָדָם דְּמָם..
לָהֶם לֹא יַעַר סִתְרָה, לֹא עֵץ לְצֵל, לֹא חוֹר לְמַחְבּוֹא
חַתוּלֵי הַיהוּדִים וְכִלְבֵי חֲצָרָם
הַצְּפָרִים אֲשֶׁר בְּנִגְמָם אוֹ מִגּוֹ
הַזְּבוּבִים הַמְזַמְזָמִים וְהַפְּרָפְרִים
נְשָׂאָרוֹ אַחֲרֵיהֶם
הַיהוּדִים הַנִּיָּמִים - אֵינָם!

ה: אלהים וגוייו

לא בקדי לא-הרימו ראשם יהודים נאמנים
למד בעינים גבהות קתדרלות
ולעזו בפינים בן: של מעשי גבלית וכל גלף.
בנקבים בצלו עברו יהודים נאמנים -
לא בקדי לא בקדי!
עקשו זאת גרע אל נכון.
משם-מתוכן יצאו האימים ובאונו --

לו ירד אלהים באירפה על ספי קתדרלות
ושאל בנקבים שם, נוצרי, לתפלה ולהלל-לו.

אי הם יהודי שהיו כאן?

אינני שומע קולם בשמים.

לכן באתי היום לחפשם..

איך גרמו כלם לפתאום?

להיכן נעלמו פה כלם?

אם היתה הודעוועות אדמה -

איך הם נבלעו בה ואתם מימים?

ואם באו תיות יער לטרף ואכלו רק בהם

ואתם נשארתם.. התקמו החיות?

לקבורי הקימתם בעיר קתדרלות פאר

ואם לשמי, הן אלהים שילכם על ספים

היכן יהודי שהיו פה? --

ואמרו הגויים בלי פחד און לאלהים:

אי היו גרמנים פה ואנחנו אתם בעצה:

הרגנום.. את כל יהודיך משף עד זמן!

הרגנום בכל מיני אימים עד היות הפערה

אתריהם, קאחרי כרת יער.

אנחנו שנאנו אותם פה הרבה בשנים,

עוד מיום בואך על הצלב.. פטר-נוסטרו!

אנחנו חשבנו כי מאד משנאם גם אתה.

כך למדונו אבות וכמרים וספרים מילדות

וגם ראינו, כי לנו נתת שדות וסדרה

Parody of
אינו רב

[V] GOD AND HIS GENTILES

It wasn't for nothing that Europe's faithful Jews
did not raise their heads
to study with their eyes the pride of her cathedrals,
the beauty in them: arch and spire and carving.
As if seared by their shadows the faithful Jews went by them—
not for nothing, not for nothing!
We know this clearly now.

From within them the horrors came
and came upon us.

If God in Europe should descend
to the thresholds of cathedrals
and ask His Christians, those who enter there
to pray to Him and praise Him:

"Where are My Jews?"

I do not hear their voices in the heavens,
and therefore have I come to seek them here...

What is the meaning of their sudden silence?

Where have they disappeared?

Has there been an earthquake?

How is it then

That they've been swallowed up and you survive?

And if the beasts came from their forest to devour men
and ate them only, sparing you

are they then so wise?

You have raised up in the city to My glory
splendid cathedrals—

and if in My name you have raised them,
your God stands on your threshold.

Where then are My Jews?"

The gentiles would answer fearlessly:

ועליהם לא ספּתָ שְׁחָקִים.
הם הִפְקֵר. הם בּוֹזִיִּים. הם מְדֻרָּסִים.
והִנֵּה בָּא הַנְּרִמָּן וְאָמַר: רַבִּים קָרְבָּכֶם
הַיְהוּדִים.
הִבֵּה נְשִׁים לָהֶם מִן-
והִנֵּה הוּא הַמֶּלֶךְ. פֶּטֶר-נוֹסְטֵרוֹ!

והבֵּית בְּנוֹצְרֵי אֱלֹהִים אֵץ
וְנִשְׁעוֹ בְּגִבּוֹ אֶל הַשַּׁעַר
וְאֵין קוֹל וְאֵין דְּבוּר.
וְרֹאוּהוּ הַגּוֹיִים כִּי בְדָמוֹת יְהוּדִי הוּא:
פְּאוֹת-פָּרַע וְזָקֵן כְּרַעְמָה לְפָנָיו
וְאוֹתוֹ עֵינַיִם יְהוּדִיּוֹת...
וְהַמְתַּדְרָלָה בְדָמוֹת בֵּית כְּנָסֶת...
וְאֵין עוֹד הַעֲלֵב בְּמִבּוֹא...
וְנִהְיָו נְהִימָה הַנוֹצְרִים כְּחֵילֹת הַיַּעַר:
- עוֹד נִשְׁאָר יְהוּדִי בְּתוֹכֵנוּ?
עוֹד עוֹמֵד בְּעִירֵנוּ בֵּית כְּנָסֶת?
הֲאֵי, הֲאֵי, הֲבֹ אֵשׁ, בְּחוּרִים! הֲבֹ אֵשׁ
כְּדֵי נִפְסֵ הַבִּיאָוּ כְּשִׁיל נְכִילָפוֹתוֹ

"There were Germans here and we saw eye to eye.
We killed them. All your Jews,
old and young alike!
We killed them, sparing them no horror,
until they left a space,
as the felling of trees in a forest leaves a clearing.
We had hated them for so many years,
ever since you were nailed to ~~the~~ cross, Pater Noster!
And thought You hated them as much.
Thus, from our childhood, had we been taught
by father, priest, and book.
We saw as well that You had given us field and rulership,—
them, not even the shelter of the sky.
They were the vulnerable. The despised. The to-be-trodden-on.
And then the German came and said: "Among you there are many
Jews.
Let us make an end to them.
And this is the end, Pater Noster!"
And then, leaning His back against the gate,
God would look at his Christians—
voiceless, speechless.
And the gentiles would see in Him the likeness of a Jew:
wild ear-locks, a beard like a mane before Him,
the very eyes of a Jew;
and see that the cathedral resembled a synagogue,
and that there was no cross now at the entrance.
And the Christians would roar like beasts of the forest:
"Is there still one Jew left among us?
Does a synagogue still stand in our city?
Hey, boys, let's start a little fire.
We'll need kerosene, crowbars, axes."

Translated by Robert Friend